

मह॑स्वत् । अ॒मृत॑स्य॒ धारा॑ बहु॒धा दोह॑मानम् ॥ च॒रणं
नो॒ लोके॑ सु॒धितां॑ दधातु । अ॒ग्निर्मू॒र्धा भुवः॑ । अनु॒-
नो॒द्यानु॑मतिरन्वि॒दनु॑मते॒ त्वम् । ह॒व्यवा॒हः स्वि॑ष्टम् ॥
॥ ४ ॥

दे॒वी घृ॒तेन॒ चेत्साञ्च॒ दोह॑मानं च॒त्वारि॑ च ॥
अनु० ३ ॥

चतुर्थोऽनुवाकः ।

दे॒वेभ्यो॒ वै स्व॒र्गा लो॒कस्ति॒रोऽभवत् । ते पृ॒जाप॑ति-
मब्रुवन् । प्र॒जाप॑ते स्व॒र्गा वै नो॒ लो॒कस्ति॒रोऽभूत् । त-
मन्वि॒च्छेति॑ । तं य॒ज्ञकृ॑तुभि॒रन्वै॒च्छत् । तं य॒ज्ञकृ॑तुभि॒-
र्नान्वि॑न्दत् । तमिष्टि॑भि॒रन्वै॒च्छत् । तमिष्टि॑भि॒रन्व-
विन्दत् । तदिष्टी॑नामिष्टि॒त्वम् । एष्ट॑यो ह॒ वै नाम॑ । ता
इष्ट॑य॒ इत्याच॑क्षते प॒रोक्षे॑ण । प॒रोक्ष॑प्रिया इव॒ हि
दे॒वाः ॥ १ ॥

तं तपोऽब्र॑वीत् । प्र॒जाप॑ते तप॒सा वै आ॑म्यसि । अ-
हमु॒वै तपोऽस्मि॑ । मां नु य॒जस्व । अथ॑ ते स॒त्यं तपो॑
भवि॑ष्यति । अनु॒ स्व॒र्गं लो॒कं वेत्स्य॑सीति । स ए॒तमा॑-
ग्नेयम॒ष्टाक॑पालं निर॑वपत् । तप॑से च॒रुम् । अनु॑मत्यै
च॒रुम् । ततो॒ वै तस्य॑ स॒त्यं तपोऽभवत् । अनु॑ स्व॒र्गं